

СВЕТОСЛАВ МИНКОВ
КАКВО РАЗКАЗВАШЕ
ЧАЙНИКЪТЪ

chitanka.info

Часовникът върху кухненския шкаф тракаше тихо и приспивно. Презъ замъгленото стъкло на прозореца се не виждаше нищо. Люта зима бѣ сковала цѣлата земя.

— Та да си дойдемъ на думата, — рече чайникът на старата тенджера. — Туй се случи преди години, когато азъ още не бѣхъ почернѣлъ отъ огъня и можехъ да влизамъ свободно въ гостната стая, да седя на тантелена покривка върху масата и да черпя по редъ всички гости.

Веднажъ домакинята бѣ поканила на чай много хора. Толкова много, че за одного не достигаше чаша. „Ами сега?“ засмѣ се тя. „Чакайте, на васъ ще дамъ нѣщо особено!“ И като каза това, нашата господарка разтвори вратичката на бюфета и извади оттамъ една прекрасна чайна чаша, направена отъ ясночервенъ порцеланъ.

Тая чаша не приличаше никакъ на другитѣ, защото бѣше помалка и по-нѣжна, и бѣ украсена съ златни цвѣтя. „Ахъ, колко е хубава!“ извикаха гоститѣ и започнаха да я предаватъ отъ ржка въ ржка. „Да“, отвърна гордо домакинята. „Тя е отъ Китай. По-рано имахъ шесть такива чашки, но петтѣ се счупиха, и сега е останала само тая.“

Тѣй, червената китайска чаша мина презъ всички ржце и следъ това бѣ сложена предъ единъ дебелъ господинъ, който се разкиха отгоре ѝ — разбира се, не отъ уважение, а просто защото бѣше хремавъ.

До тоя день, право да си кажа, никога не бѣхъ мислилъ за женитба. Ала малката чайна чаша бѣше тѣй нѣжна и тѣй мила, че веднага, щомъ я видѣхъ, си казахъ: „Ето годеница за менъ.“

Разбира се, на сжщото мнение бѣха и други нѣкои предмети на трапезата. Още преди да налѣя чай въ порцелановата хубавица, сребърнитѣ щипци ме изпревариха и ѝ пуснаха вжтре цѣли три кжсчета захаръ, а лимонътъ се търкулна ужъ съвсемъ случайно до нея и я помилва предъ очитѣ на всички.

Но обичѣта не се купува нито съ захаръ, нито съ киселитѣ милувки на единъ лимонъ-жълтурко. Прекрасната червена чаша гледаше само мене и чакаше съ нетърпение да я стопля съ истински китайски чай, който щѣше да ѝ спомни за нейната далечна родина. А азъ се правѣхъ, че не забелязвамъ нищо, обикаляхъ по редъ всички чаши и ги пълнѣхъ, а гоститѣ ги дигаха отъ масата и ги поднасяха къмъ устата си.

Най-сетне стигнахъ и до малката китайска хубавица. Тогава изведнажъ почувствувахъ такава силна обичъ къмъ нея, че пламнахъ цѣлъ въ огънь, и чаятъ въ менъ стана ужасно горещъ. И въ сжщия мигъ дойде нещастieto, защото нѣжната порцеланова чашка не можа да изтърпи топлината. Още при първитѣ капки чай, тя въздъхна по китайски — прасъ! — и се счупи на парчета.

Домакинята изписка, и всички гости ѝ изказаха съжаленията си. Само дебелиятъ хремавъ господинъ не каза нищо, а подскочи отъ стола си. Чаятъ го бѣше залялъ и попарилъ, та затова той извади кърпичката си и започна да си бърши панталонитѣ.

Отъ тоя день нататъкъ, азъ пкъ се зарекохъ да не мисля вече за женитба и да си остана до края на живота ергень, защото не ми се искаше да чупя друга чаша.

* * *

— Кло-кло-кло! Бедната порцеланова чашка! — клокочеше старата тенджерата. — Ехъ, да можехъ и азъ да обикна нѣкого, та да уври по-скоро бобътъ, че ми омръзна да седя все на печката!

Чайникътъ мълчеше. Той се бѣ пренесълъ въ онова далечно време, когато бѣше съвсемъ новъ и яносинъ като небето. И както нѣкога му се струваше, че седи на тантелена покривка въ гостната стая, а отсреща го гледа червената чайна чаша, нашарена съ златни цвѣтя.

Разбира се, глиненото гърне съ ошафа не взимаше никакво участие въ разговора между чайника и тенджерата, защото бѣше глупаво и надуто като всички гърнета.

То си знаеше само своето:

— Б-р-р-рръ!

И размотаваше високо нагоре голѣми кълбета пара.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.